

ACC. N:R. 5497

Landskap: Skåne Upptecknat av: Kristina Pålsson
 Härad: Båva Adress: nr 9, Tågarp
 Socken: Bjurböf Berättat av: Densamma
 Uppteckningsår: 1938 Född år 1871 i Tågarp

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

<u>Varubron.</u>	<u>sid.</u> <u>1-3.</u>
<u>Medel mot mavan.</u>	<u>3.</u>
<u>Margi vid smörkärning.</u>	<u>4.</u>
<u>" " kärning.</u>	<u>4.</u>
<u>I den då kyrkklockorna ringde.</u>	<u>5.</u>

Skriv endast på denna sida!

5 sid.

En historia om en varulv.

Man och hustru voro en dag ute på åkeru och höstade. Mannen kände väl på sig, att han skulle bli sjuk, så sade han till hustrun, att han behövde gå bortom pilevallens ett tag, — (naturabehov) — men om här kommer något som vill skada dig, medan jag är borta så tag Ljyvan och försvara dig med, slå det varsta du kan med skäfted, men stick inte med hornen, & så gick han. När han väl var gånge kom ett stort djur, som mycket liknade en hund, och ville bita henne, hon slog med fjur-skäftet så länge som hon orkade, till sist sprang odjuret. Strax efter kom mannen igen, så frågade han om där varit någon, hon omtalade då vad som hade hent under hans frånvaro, men säg i detsamma att trädar av hennes egen tjöl satt i hans länder. Då skrek hon till, det var nog du, är du varulv. Då svarade han, Ja, Gud hjälpe

Skene

Bera ht

Kullöf.

Kristina

Pålsson 1938.

Gamla historier om maran och varulven.

En dräng-ogift - som ej kunde bli kvitt maran, bestöt att vakande invänta henne, hon kom vid den vanliga tiden, han smet kvickt upp, och fick satt en plugg i nyckelhålet, - pluggen hade han tillreds, och passat till. - Och när han vände sig om, satt på sängen en vacker flicka.

Han övertalade henne att stanna hos honom, hon gjorde det. Efter en tid gifte de sig.

Efter många år, de hade många vuxna barn, undrade hon, var hon var ifrån, om sin hemtrakt, sina föräldrar, och syskon om hon hade någon, hon mindes ingenting sjelv. Då tog hennes man henne med sig in i det rum hon först kommit i, tog pluggen av hålet på dörren, och sade, där har du kommit igenom, på ögonblicket försvar hon samma väg hon kommit. Stor blev sorgen hos både man och barn. Men hon återfanns aldrig.

Skåne

Bara h

Burlöf.

Kristine Pålsson

1928.

mig så sant. Och så blev han fri ifrån sin sjukdom.
 Glade han istället svarat, nu kan du vara det så
 länge som jag, så hade hon blivit mara i hans ställe.
 Men som han nu bad lyd om hjälp, så blevo
 de båda fria. Han höll av sin hustru, och
 ville ej att hon skulle lida. —

Skäne

Bara ut

Burlöf

Kristina Nilsson

En havande kvinna fick aldrig gå ut ensam
 efter solnedgången, ty då kunde hon bli utsatt
 för varulven. Om hon nödvändigt skulle gå
 ut, sedan det var kväll, och ej mannen var till-
 rädda att gå med henne, hjälpte det, om
 blott en gosse var med, ja, även om han var
 så liten så att hon måste bära honom,
 ty då hade varulven ingen makt med henne.
 När någon skulle lägga sig, som var utsatt för maran,
 skulle han gå baklänges till sängen, och så lemna skorna
 stående med hälen mot sängen, kom så maran, fick
 hon vända om, ty hon kunde endast gå rakt fram, kom ej över-
 -skorna.

1908.

Merå gammalt skrock: 5497

Om någon kom in där det tjärnades smör, fick den
ej glömma att ta några tag i tjärnan, ty annars ifall de
ej fick smör, så troddes det, att den som varit inne tagit
smöret med sig, när han gått, och då var det att hemta
den ^{personen} tillbaka, — om han var närboende — så fick han då
gå dit igen, och taga några tag i tjärnan, blev det då smör
i tjärnan, så hade han återlemnad det, annars blev det ovänskap.
— stackars folk som led av skrock.

Om någon kom in där det sveptes en räcka i väven,
skulle den personen om det var en kvinna, stanna
vid dörren, och trampa några höga steg, och säga
högt skäl, och bredt skäl, och så fort ån, som på.
så skulle räckan gå bra att väva. Sedan kunde
han gå in i rummet, och göra vad hon ville,
ty då var all rättfärdighet uppfylld.

4.

Skåne
Bura ht
Burlöv.

Kristina Nilsson
1938.

5497

5.

Glömda ord och seder.

En gammal vacker sed, numera bortlagd.
Jag såg för länge, länge sen, vid kyrkan i
Burlöv, när kyrk-klockorna ringde, gamla
män, böjde sitt blottade huvud, och gamla
kvinnor nidade; jag tyckte det var vackert,
den seden kunde gerna fastlevd.

Skine

bars hd

Burlöv.

Kristina Nilsson

1938.

Kyrkuckaren Fröken Kristina Nilsson. Tåg nr 9.
f. år 1871.